

podat privatizační projekt a věřit, že najdeme investora, kterému nakonec zámek prodáme. Jenže se ukázalo, že nám Loučeň zůstane déle, než jsme si mysleli, a museli jsme shánět peníze na splacení úvěru. A tak jsem ze své krásné kanceláře na Václaváku s výhledem na Muzeum a svatého Václava jezdila na venkov a začínala se starat, aby zámek vydělával alespoň na pokrytí běžné režie. Aby to nebylo tak, že ze všeho, co v Praze vyděláme, budeme – místo rozvoje vlastní firmy – dotovat provoz zámku. Naštěstí v té době bylo soukromých zámků málo, a tak pořádání svateb a firemních akcí nezbytné příjmy zajistilo. Musela jsem se však naučit profesi hoteliérky, eventové manažerky a časem i kuchařky. Zapsala jsem se do rekvalifikačního kurzu

a následně pokračovala při zaměstnání v učebním oboru „kuchař“. Já jsem takový totiž mikromanažer. Potřebuju rozumět práci všech, které řídím, aby mi nikdo nevěšel bulíky na nos, co je a není možné. Když jsem přebírala výuční list, nabídli mi pokračování k maturitě a nechápali, že už maturitu mám. A tak mi nabídli vysokou školu, ale já jsem řekla, že tu už mám také.

V čem spočívá unikátní koncept provozu zámku, který jsi vymyslela?

Zámky buď fungují jako hotely, které nemají expozice, či jsou to většinou jen historické památky. A protože my jsme koupili opravdu velký areál a nechtěli jsme mít jen krásný zámek a ostatní budovy zanedbané,